

godt vil være med, og det håber jeg vil udmønte sig i en række forlig i årene fremover.

Statsministeren brugte i sin tale – og der står også noget om det i regeringsgrundlaget – en hel del tid på spørgsmålet om den 28. maj, og naturligvis er det netop det, der er det centrale nu. Jeg ved godt, at regeringen spiller over 100 forslag ud til almindelig drøftelse her i Tinget i de kommende måneder, og det kan man jo opfatte som en gave, hvis man vil. Men den største gave for os alle sammen er selvfølgelig, hvis vi nu kunne få lidt ro til at diskutere den 28. maj, for det er for CD en helt afgørende afstemning med hensyn til vores forhold til omverdenen og vores forhold til EU.

Amsterdamtraktaten er god. Statsministeren plejer at sige, at den er bedre end Maastrichttraktaten, og det er den sikkert. Der står noget om beskæftigelse, der står noget om miljø, der står noget om åbenhed, der er lidt styrkelse af udenrigspolitikken, og det er fint nok alt sammen. Men der er én overordnet grund til, at det er en nødvendighed at få vedtaget Amsterdamtraktaten, og det er, at den er forudsætningen for åbningen af EU mod de øst- og centraleuropæiske lande.

Jeg synes, man en gang imellem glemmer, hvad det faktisk var, der skete i begyndelsen af 1990'erne. Dengang vedtog EU, at man gerne ville åbne mod Øst- og Centraleuropa, men der blev bygget en klausul ind, nemlig at der skulle en justering af Maastricht-Traktaten til, inden man kunne gøre det. Dengang var alle under indflydelse af jubelen og rusen efter Murens fald, og alle ville hjælpe derovre, og hvad ved jeg; men i en stiltfærdig stund må man vel i dag spørge: Er situationen sådan nu? Hvis nu Danmark sagde nej til Amsterdam, og man skulle rulle tilbage igen og begynde at drøfte, om man skulle åbne mod Øst- og Centraleuropa, ville der så være det fodslag og den enighed i EU, der gjorde, at man med jubel i stemmen vil sige: Nu gennemfører vi det projekt! Jeg tror det ikke.

I Sydeuropa er frygten for, hvad der sker i Nordafrika, dukket op, og opfattelsen her af, at sikkerhedsproblemer ikke er øst-vestproblemer, men nord-sydproblemer, ville være med til at gøre den proces vanskelig. Til gengæld er det helt klart, at for Danmark og resten af Nordeuropa er det problemerne i Øst- og Centraleuropa, der giver den største usikkerhed. Der er kriminalitet, der er politisk usikkerhed, og hvis der sker nogle ændringer i demokratierne der-

ovre, er vi altså i første række, hvis det går galt. Det er i vores interesse, det er i Danmarks interesse, at processen fortsætter; men forudsætningen for, at den kan fortsætte, er, at vi får et ja til Amsterdam, så den traktat kan blive til noget. Det er i virkeligheden den kasse, der er det centrale i alt det her. Vi kan selvfølgelig godt glæde os over nogle paragrafændringer hist og her, men det er det, der er det centrale.

Nu skal vi jo høre mange pudsigheder i forbindelse med EU-debatten. Hr. Thulesen Dahl havde nogle fremme, og jeg tænkte, at tingene nok ikke havde ændret sig fra før valget, og det havde de selvfølgelig heller ikke. Igen påstanden om, at nu skal danskerne sige nej til at fjerne grænsekontrollen. Hr. Thulesen Dahl har på trods af adskillige debatter i denne sal endnu ikke lært sin historielektie. Han har stadig ikke lært, at den personlige bevægelsesfrihed og dermed fjernelsen af grænserne blev vedtaget midt i 1980'erne i forbindelse med det indre marked. Det eneste, der manglede, var, at man skulle sætte sikkerheden ved de ydre grænser i højsædet, men selve principbeslutningen blev vedtaget i 1980'erne, og den er blevet bekræftet ved en dansk folkeafstemning.

Skal vi så blive ved med at slæbe rundt med påstanden om, at bare vi siger nej til Amsterdam, kan vi stadig bevare vore grænser? Det kan vi ikke, for så løber vi fra det, befolkningen selv sagde ja til i 1980'erne; men det har hr. Thulesen Dahl endnu ikke opfattet, og det kan da være, man ved lejlighed skulle forære ham en historiebog.

I valgkampen, havde CD fire krav til en kommende borgerlig regering. Nu skal statsministeren ikke blive bange. Vi har de samme krav nu, selv om det ikke er en borgerlig regering, men det kan være, at nogle af dem ikke er så slemme for statsministeren.

Det første var, at vi ikke ønskede stormløb på efterlønnen, og at vi i forbindelse med en kommende arbejdsmarkedsreform ikke ønskede at røre dagpengenes størrelse osv. Det står vi fast på, for vi mener stadig, det vil være en forkert politik at bevæge sig i den retning og ad den linje.

Det andet var flygtningelovgivningen, hvor CD's klare melding var, at vi ikke ønsker stramninger i reglerne for indrejse til Danmark. Vi mener, de er stramme nok. Jeg ved ikke, hvor mange af Folketingets medlemmer der er i den situation, som i hvert fald jeg selv og flere i min gruppe er. Vi får rent faktisk daglig breve fra